

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd qui Macedonij sententiae suffragabantur, cum propter Imperatoris
violentam in angustias venissent, missa ad Liberium Pontificem Romanum
legatione, subscriptione sua consubstantiale ratum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

plures sacerdotes, vt dixi, erant in exiliū eiekti, tamen Ba-
filius & Gregorius soli (quorum ille Cæsareæ Cappado-
ciæ episcopus fuit: hic Nizianzi vrbis obscuræ & perte-
nui, Cæsareæ finitimæ) diuina prouidentia propter ex-
imiam pietatem patriis sedibus minimè pulsi fuere. De
quibus postea mihi vberius dicendum est.

*Quod qui Macedonij sententiæ suffragabantur, cum
propter Imperatoris violentiam in angustias ve-
nissent, missa ad Liberium Pontificem Romanum
legatione, subscriptione sua consubstantialis ra-
tum fecerunt. CAPVT XI.*

Eodem tempore illis, qui fidem Consubstantialis cō-
stanter seruabant, grauius, & acerbè exagitatis, dein-
ceps improbi illi, qui eos fuerant persecuti, contra ma-
cedonianos grassari cœperunt. Hi metu, imo potius vi, in
angustias adducti, de ciuitatibus suis alter ad alterum lega-
tos mittere, significareq; sibi necessario confugiendum, tū
ad fratrem Imperatoris, tum ad Liberium Episcopum Ro-
manum; illorumq; fidem potius amplexandam, quàm vt
cum Eudoxio communicarēt. Itaque Eustachium Sebastig
episcopum, qui se penumero abdicatus fuisset, Siluanū Tar-
si Ciliciæ, & Theophilum Castabolorum vrbis Ciliciæ,
mittunt: illisque in mandatis dant: vt cum Liberio neu-
tquam de fide dissentiant, sed communicent cum ecclesia
Romana, fidemq; consubstantialis ratam faciant. Isti cum
litteris eorum, qui Seleuciæ de fide disenserant, ad vete-
rem urbem Romam se conferunt. Cum Imperatore mi-
nime colloquuntur (erat enim in gallia bello contra
Sauromatas gerendo occupatus) sed Liberio literas offe-
runt. Ille eas recipere noluit. Nam eos sectæ Atianæ fau-
tores esse dixit, & propterea ab ecclesia non posse recipi,
vtpote qui fidem concilij Nicæni abrogassent, cui illi re-
spondent, se pœnitentia inductos veritatem agnouisse:
fidem eorum, qui filium patri dissimilem esse docent, iam
pridem reiecisse: filium in omnibus patri similem con-

fiteri: atque illam vocem similem, nihil à voce Consubstantiali discrepare. Quæ cum dixissent, Liberius postulat ab illis, ut opinionis suæ declarationem scriptis mandarent, Illi libellum ei obtulere: in quo verba in fidei formula Nicææ edita compræhensa fuere perscripta. Epistolas, quas factis conuentibus, ab vrbe Smyrna, quæ est in Asia, à Paphlagonia, Isauria, Pamphylia, & Lycia inscripserunt, hoc loco citare, ne sim longus, non est consilium. Libellus autem, quem Legati ab Eustatio missi Liberio dederunt ita se habet.

Domino fratri & Collegæ nostro Liberio, Eusebii, Theophilus, & Sylvanus in domino. S.

VT omnem occasionem insanæ Hæreticorum confidentiæ, qui Ecclesiæ Catholicæ graues afferunt offensiones, omnino adimamus, concilia episcoporum rectè de religione sentientium, quæ Lampfaci, Smyrnæ, alijsq; varijs in locis aliquando habita fuerint, nostro approbamus consensu. Atque quo magis constet nos eisdem assentiri, hanc obimus legationem, literasq; ad tuam benignitatem, & ad omnes alios episcopos Italiæ, aliarumq; regionum ad solem occidentem vergetium attulimus: ex quibus planum fiet, nos fidem catholicam tenere seruareq;, quæ in sacrosancto concilio Nicæno, temporibus Beati Constantini Imperatoris, à trecentis decem & octo episcopis confirmata fuerit, atque adeo inuiolata stabilisq; vsque ad hodiernum diem perpetuò permanferit, in qua vox, consubstantialis, ad peruersam Arii doctrinam expugnandam sanctè pieq; posita est. Nam propriarum manuum subscriptionibus plane confitemur nos nõ aliter, atque illos patres, quos diximus sentire, sed eandem fidem cum illis & antehac seruasse, & iam seruare, & ad extremum vsque spiritum seruatos esse: Arium autem, impiam eius doctrinam, discipulos, opinionis fautores, quin etiam omnem heresim Sabellij, omnès Patropasianos, Marcionistas, Photinianos, Marcellianos, & Pauli denique Samosatani sectatores penitus condemnare. Istorum doctrinæ, omnibus idem cum illis sentientibus, omnibus etiam hæresibus, quæ sacrosanctæ fidei prædictæ à sanctis patribus, piè & catholicè in vrbe Nicææ

Nicæa expositæ aduerfantur, itemque fidei formulæ in Cō-
 cilio Ariminensi recitatæ, utpote fidei sancti concilij Ni-
 cæni, quam diximus, prorsus repugnant (cui quidem do-
 lo & quorundam periurio propter nomen vr̄bis Nicææ,
 quæ est in Thracia, fraudulenter inducti, Constantinopoli
 subscripserunt) nominatim anathema indicimus. Fides
 autem cum nostra, tum eorum, quos supra diximus, quo-
 rumque legationem obimus, est hæc quidem: Credimus
 in vnum Deum, Patrem omnipotentem, omnium rerum
 visibilem & inuisibilem effectorem: & in vnum Vnige-
 nitum Deum, Dominum Iesum, Christum, Filium Dei,
 genitum ex patre, hoc est ex substantia patris: Deum de
 Deo: Lumen de Lumine: Deum verum de Deo vero: geni-
 rum non factum: Consubstantialé patri, per quæ omnia facta
 sunt, siue quæ in cælo, siue quæ in terra. Qui propter nos
 homines, & propter nostrâ salutem descendit. Et Incarnatus
 est, & homo factus est, Passus est: & resurrexit tertia die.
 Ascendit ad cælos: & venturus est iudicare viuos & mor-
 tuos. Et in Spiritum Sanctum. Illis verò, qui asserunt té-
 pus aliquando fuisse, cum non esset, aut non ante fuisse,
 quàm natus esset, aut ex his, quæ non sunt constare, aut ex
 alia, quàm ex patris substantia vel essentia constare, aut fili-
 um Dei posse conuerti & mutari, Anathema indicit Catho-
 lica & Apostolica Ecclesia. Ego Eustathius Episcopus
 vr̄bis Sebastie, Theophilus, & Siluanus, concilij Lamp-
 faceni, Smyrnenfis, & cæterorum Legati, huic fidei no-
 stræ declarationi manibus nostris, nostraque ipsorum vo-
 luntate subscripsimus. Quòd si quis post hanc fidem à no-
 bis expositam aut contra nos, aut contra illos qui nos mi-
 serunt, aliquod crimé adduxerit, cum tuæ sanctitatis literis
 ad Orthodoxos Episcopos, quos tua pietas probauerit,
 veniat, & coram illis nobiscum de eo disceptet: & si quid
 offensum esse constiterit, in authorem illius vindicetur.
 Isto libello Liberius, Legatos tanquam sponsione obstrin-
 gens, in communionem recepit, datisq; illis literis dimisit.

Liberij Episcopi Romani, ad Episcopos Oriētis Epistola.

Dilectis fratribus & collegis, Hythio, Cyrillo, Hy-
 perechio, Vriano, Heroni, Elpidio, Maximo, Eusebio,
 o s Eucar-

SOCRAT. HISTOR.

Eucarpio, Heortasio, Neoni, Seuero, Didimioni, Bretta-
nio, Callicrati, Dalmatio, Aedesio, Eustochio, Ambrosio,
Gelonio, Pardalio, Macedonio, Paulo, Marcello, Hera-
chio, Alexandro, Adolio, Marciano, Stheneto, Ioanni,
Maceri, Charisio, Siluano, Photino, Antonio, Ayto, Cel-
so, Euphranoni, Milefio, Parricio, Seueriano, Eusebio, Eu-
molpio, Athanasio, Diaphanto, Menodoro, Diocli, Chri-
sampelo, Neoni, Eugenio, Eustathio, Callicrati, Arsenio,
Eugenio, Martyrio, Hieracio, Leontio, Philagrio, Lucio,
& omnibus in oriente orthodoxis episcopis, Liberius epi-
scopus Italiae, & alij occidentis episcopi in Dño semper S.

Vestrae Literae Fratres dilecti, lumineq; fidei illustrati,
de pace & concordia ecclesiae per honoratissimos fratres &
episcopos, Eustatium, Siluanum, & Theophilum ad nos
perlatæ, nobis maximam maximeq; optatam lætitiã attu-
lerunt: id adeo in primis, quod vestras sententias &
opiniones tum cum mea, qui infimus omnium sum, tum
cum aliorum episcoporum Italiae, cæterarumque omnium
regionum versus occidentem, sententijs consentire con-
cordareque ostenderunt, atque adeo confirmarunt. Hanc
autem Catholicam & Apostolicam fidem agnoscamus, quæ
vsque à concilio Nicæno hætenus, integra stabilisq; per-
mansit. Hanc illi ipsi patres se habuisse confessi sunt: atque
adeo mira alacritate & gaudio completi, omnia absurda o-
pinionis vestigia, omnesque eius quasi scintillas relictas
sustulerunt. Hancq; fidem non solum apud populum con-
cionando, verum etiam sedulo scribendo omnibus propo-
suerunt. Cuius quidem exemplar his literis necessariò sub-
iungendum duximus, ne qua hæreticis ad insidias tenden-
das relicta sit occasio. quam quidẽ nacti, de integro faces sue
malevolentia in ecclesiam intentent, magnaq; dissidiorum
incendia, vt illis in more positum est exuscitent. Nam &
hoc ipsum confitentur honoratissimi Fratres nostri, Eusta-
thius, Siluanus, & Theophilus, nimirum & seipsos, & vestra
charitatẽ semper hæc fidẽ seruasse, & ad extremum vitæ diem
seruaturos esse: videlicet quæ fuerit à trecetis decem & octo
episcopis orthodoxis in vrbe Nicæa probata, quæq; & per-
fectã cõplectatur veritatẽ, & hæreticorum multitudini ora
obturet, eorũq; doctrinã penitus euertat. Neq; enim tā in-
gens

gens episcoporum numerus fortuito, sed Dei nutu & voluntate ad furorē Arii comprimendum coacta est. Imo verò eodē numero Beatus Abraham, tot hominum milia per fidem profligauit. Quæ quidem fides vi & nomine Consubstantialis cōprehensa, tanquam propugnaculum firmum & inexpugnabile omnes impetus, & nefarias pestiferæ opinionis Arii machinas retundit reprimiq; . Et quamquam nequam & scelerati Ariani effecere, vt omnes episcopi occidentis Arimini in vnum cogentur, quo ibi vel persuasione, vel vti verius dicam, Imperatoris autoritate. illud quod erat ad summam cautionem in fidei formula positum, aut tollerent, aut peruerse inficiarentur, nihil hac fraudulenta molitione omnino profecerunt. Nam omnes illi fere episcopi, qui Arimini conuenerant, quique vel fallacibus inescati illecebris, vel vi compulsi à fide tum quidem descuerant, nunc tamen ad sanam mentem reuersi, fidei formulæ ab episcopis Arimini conuocatis editæ anathema denuntiarunt, & fidei catholicæ & apostolicæ Nicææ confirmatæ subscripserunt, & nobiscū iam vna cōmunicat, omnes illi, in quâ, in præsentia maximo iracundiæ estu cōtra dogma Arii, eiusq; discipulos exardescunt. Quâ rem vestræ charitatis legati cū exploratè cognitâ, planeq; perspectâ haberēt, suę ipsorum subscriptioni vestra etiâ nomina adiungere: Ario autē & decretis Arimini cōtra fidē Nicææ stabilitâ sancitis (quibus itē vos per versutas blāditiis in fraudem inducti, cū iureiurādo adhibito subscripsistis) anathema edixere. Quapropter nobis videbatur cōsentaneū literas ad vestrā charitatē pscribere, vobisq; iusta æquaq; petentibus opē ferre: præsertim cū per confessionem vestrorū legatorū perspicuè intelligeremus, episcopos oriētis ad sanam sincerāq; mentē reuersos, cū orthodoxis occidentis episcopis in fide cōcordare. Neq; vos ignorare volumus, & blasphemias Arimini cōtra filium Dei diuulgatas, iam etiam ab illis, qui tum videbantur fraudulenter & repentino impetu à veritate tanquam abrepti, anathemate damnari: & fidei concilij Nicæni concordiam animorum voluntate ab omnibus assensum esse, Quinetiam per vestras literas omnes certiores fieri debent, vt qui per fraudem à recta fide abducti fuerint, iam tandem ex cæca hæresis caligine ad clara diuinumque lumen liber-

libertatis Catholicæ egrediantur. Qui quidem, si post hoc concilium lethale pestilentis doctrinæ venenum euomere noluerint, omnesq; Arii blasphemias ex animis suis radicitus euellere, atque adeo illis anathema indicere, sciât se pariter cum Ario & eius discipulis, cum aliis serpentibus, utpote Sabellianis, Patropasianis, & alterius hæreticæ prauitatis cuiuscumque modi sectatoribus à communione ecclesiæ, quæ filios adulteros non recipit, tanquam scæderis & societatis expertes omnino exclusos esse, Deus vos fratres charissimi, diu seruet incolumes. His acceptis literis legati Eustathij in Siciliam proficiscuntur. Vbi concilio episcoporum Siculorum conuocato, coram illis similiter fidem consubstantialis se seruare confitentur: fideique formulâ in concilio Nicæno confirmatam ratam faciunt. A quibus cum literas in eadem cum epistola Liberij sententiâ perscriptas, ad episcopos, qui eos miserant, accepissent, recta reuertunt. Illi epistola Liberij accepta, legatos ad episcopos cuiuscumque ciuitatis, qui fidem consubstantialis defendebât, oratum mittunt, ut omnes ex vno animorum consensu Tarsim Siliciæ tum ad fidem concilij Nicæni confirmandam, tum ad omnem cõtentionem, quæ post illud in ecclesia oriebatur, dirimendam commearent. Quod quidem fortassis factum fuisset, nisi Eudoxius sectæ Arianæ episcopus, qui tum gratia apud Imperatorem plurimum poterat, obstitisset: qui propter concilium edictum permagna iracundiæ flamma incensus, illos grauissimis affecit incommodis. Macedonianos verò per legatos, quos miserunt, cum Liberio communicasse, fidemq; concilij Nicæni ratam fecisse, Sabinus etiam in libro suo de collectione rerum in concilij gestarum, perspicuè declarat.

Quòd Eunomius se ab Eudoxio sepeauerat, propterea quòd ipse AEtij opinioni accesserat, & quòd Alexandria, procuratione Eudoxij perturbatione concitata, Athanasius iterum fugit, & cum ea de causa motus in populo ciceretur, metuens id Imperator, animis populi Alexandrini per epistolas lenitis, rursus Athanasium tranquille ecclesiam obtinere præcepit. CAP. XII.

Eisdem